

Jeg har selv følt, hvor vanskeligt det kan være. Denne Vanskelighed idetmindste vil fjernes ved Lovbøhæftet. Den ærede Taler omtalte, at der allerede var mange Sagførere ved de forskjellige Retter. Det indbrømmer jeg, men der er tilvisse ogsaa mange Ansøgere, mange Concurrenter til Sagførelsevirkfømheden, og jeg troer ikke, at man ganske kan lade ude af Betragtning det Unskelige i at skabe en lettere Afgang for unge Mænd til at komme ind i en Virksomhed, som ogsaa i oconomisk Henseende kan være tilfredsstillende. Jeg troer, at Hensynet til de mange ledige Candidater, som det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Krieger) ikke meente havde stor Betydning, dog har større Betydning, end han antog. — Jeg hengiver mig til det Haab, at det høje Thing vil fremme denne Sag; jeg antager, at et Udvalg vil komme til at drøfte Sagen, og dette Udvalg skal selvfølgelig have Afgang til alle de Erklæringer, alle de Andragender denne Sag vedkommende, som ere komne ind til Ministeriet og have Betydning for Sagen. Da ville ærede Medlemmer ogsaa faae Leilighed til at blive bekendte med, hvorledes det forholder sig med den Bestemmelse om et Sagførraad — jeg troer, det kaldes et Disciplinairraad —, der, saaledes som antydet af den ærede sidste Taler, af min Forgænger var tilfattet optagen i Lovbøhæftet; de ville da see, at den Raade, hvorpaa denne Tanke er omtalt i forskjellige Erklæringer — jeg kan sige baade fra Sagførerne og Overretterne — har ikke været af den Bestaffenhed, at jeg har kunnet troe, at der var Sandfynlighed for, at en saadan Bestemmelse nu kunne blive praktisk. Det skal være mig kjært, hvis jeg har taget feil deri, og fra min Side skal der ikke være Noget i Veien for Optagelsen af en saadan Bestemmelse, naar man kun turde troe, at der var Sandfynlighed for at faae den ind, og at den tillige vilde kunne faae praktisk Betydning.

David: Da jeg i Begyndelsen af Mødet begjærede Ordet, var det, fordi jeg vilde tillade mig at henlede Tanken paa, hvorledes man i andre Lande stræber hen til ved den indre Organisation af Advocaturen at fikke

denne Stand den heldige og betryggende Stilling, som den til det Heles Vel og til sin egen Tarv maa indtage. Den næstsidste ærede Taler (Broch) har nu med saamegen Klarhed og Sagfynlighed ubvillet, hvorledes Advocatstanden i sit Indre er organiseret i andre Lande, og jeg skal kun tilføie, at den samme Organisation, som haves i Frankrig, ligeledes i det Væsentlige finder Sted i Belgien. Jeg har saaledes Intet i denne Henseende at sige, og jeg vilde ogsaa ganske have frasalbet Ordet, hvis der ikke var faldet et Par Uttringer, som, hvor sande de end i og for sig ere, dog synes mig at trænge til nærmere at belyses. Jeg skal forbigaae, hvad der er sagt om, hvorvidt Advocaturen skal betragtes som en Næring eller ikke. Jeg sætter Advocatstanden saa høit, som Noget kan gjøre det, jeg skylder den ikke blot Anerkjendelse men ogsaa Taknemmelighed, og naar jeg dog anseer den for en Næring, troer jeg ikke, at jeg derfor sætter den ned. Jeg anseer den prøvørende som en Næring, som der fordres sjældne Talenter og sjelden Dannelse til at vøgte ordentlig, ganske paa samme Maade som jeg ogsaa betragter Lægestanden som udøvende en Næring, hvortil der udfordres ikke mindre Talent, ikke mindre Dygtighed, ikke mindre Studium end til Advocatstanden; men derfor troer jeg dog, at jeg har ligesaa megen Agtelse for Læge- og Advocatstanden som de, der ville strue dem op til et blot moralsk Standpunkt. — Men hvad jeg vilde gjøre opmærksom paa, var en Bemærkning af det ærede 4de Medlem for Kjøbenhavn (Rehmann). Han henpegede med megen Sandhed paa, at der ved Siden af den hæderlige Advocatstand desværre findes, jeg troer man kan sige overalt i Verden, en Samling af moralsk fordervede Personer, der skabe Sager for at kunne føre dem, eller idetmindste for at give sig Mine af at føre dem. Hvis jeg ikke misforstod min ærede Ven, meente han, at man i en Lovgivning skal søge at unddrage en saadan Snylteplante paa Advocaturstanden dens Næring. Jeg troer imidlertid, at i vort Lands, som i ethvert andet Lands Lovgivning, vilde blotte Lovregler i saa Henseende være frugtesløse. Hvad der derimod maa fordres, for at den menige Mand ikke skal blive et Offer for Forspørelser af den